

τῶν ποιητῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ ἐξ οὐδενὸς εὐρωπαϊκοῦ στόματος. Ἐκ τούτου γεννᾶται τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς γενέσεώς του. Προήλθε δηλαδὴ ἐκ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς γενέσεως ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς αἰσθητηρίου; Φαίνεται πιθανότερον, ὅτι ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀφῆς, διότι εἰς πλεῖστα μέρη τῆς γῆς τὸ φίλημα ὡς ἔνδειξις ἀγάπης δὲν ὑπάρχει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐν χρήσει εἰσὶν ἄλλαι, σχέσιν πρὸς τὴν ἀφῆν ἔχουσαι, μιμικαὶ ἐκφράσεις ἢ χειρονομίαι πρὸς ἔνδειξιν τρυφεροῦ αἰσθήματος. Ἐν τῇ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ π. χ. καὶ τῇ Λαπωνίᾳ ἀσπασμοῦ τόπον ἐπέχει ἢ ἀλληλοτριβὴ τῶν ρινῶν, πρᾶγμα οὐδύλως ποιητικὸν δι' ἡμᾶς· ἀλλαχοῦ τρῶουσιν ἢ τύπτουσιν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα ἀμοιβαίως, ἢ τὸ στῆθος ἢ τὸ ἐπιγαστήριον, καὶ ἐναχοῦ θωπεύουσι τὰ πρόσωπα τῶν δύο ἀμοιβαίως ἀγαπώμενα ἄτομα διὰ τῶν ποδῶν των! Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὸ κωμικὸν τῆς τελευταίας ταύτης εἰκόνος μετὰ τῶν παντοδαπῶν αὐτῆς δυσχερειῶν καὶ ἀτόπων· ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγον ἄρα γε καὶ οἱ λαοί, παρ' οἷς ἐπικρατοῦσιν αἱ συνήθειαι αὗται, περὶ τῶν ἡμετέρων τρόπων τοῦ ἀσπασμοῦ ἢ τοῦ χαιρετισμοῦ; Ἐκ πάντων τούτων τῶν γεγονότων ἐξάγεται πιθανῶς, ὅτι ὁ ἀσπασμὸς ἔχει τὴν ἀρχὴν του, ὡς φρονεῖ ὁ Δάρβεν, ἐν τῷ αἰσθητηρίῳ τῆς ἀφῆς, διότι προξενεῖ εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς στενῆς ἐπαφῆς δύο προσώπων ἀγαπωμένων· τὴν ἐπαφὴν δὲ ταύτην, πρὸς ἔκφρασιν τῶν εὐνοϊκῶν καὶ καλῶν αἰσθημάτων ἀτόμου τινὸς πρὸς ἄλλο, βλέπομεν ἄλλως ἐκτελουμένην εἰς πᾶσαν τοιαύτην ἐκδήλωσιν παρ' ἅσας τοῖς λαοῖς τῆς οἰκουμένης ὑφ' οἰκονομῆσιν μορφῆν μιμικῆς ἐκφράσεως, εἴτε ὡς ἀσπασμὸν, εἴτε ὡς προστριβὴν τῶν ρινῶν ἢ τῶν παρειῶν διὰ τῶν ποδῶν κ. τ. λ. Ὅθεν ὁ ἀσπασμὸς εἶνε μερικὸς τις μόνον τρόπος ἐπαφῆς· μήπως τὴν ἐπαφὴν δὲν ἐκτελοῦμεν καὶ διὰ παντοίων ἄλλων τρόπων πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσεως, διὰ τῶν ἐναγκαλισμάτων π. χ. καὶ διὰ τῶν θωπειῶν; Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε κοινὸν οὐ μόνον παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ζώοις· ἡ γαλῆ ἀγαπᾷ νὰ προστριβῆται εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου της ἢ νὰ δέχεται τὰς θωπειάς αὐτοῦ, ἐπίσης ὁ κύων ὡς καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ζώων. Οἱ πίθηκοι ἰδίως ἀγαπᾶσι νὰ θωπεύονται ἀμοιβαίως, καὶ τινες δὲ τούτων ἐκφράζουσι τὰ αἰσθηματὰ των δι' ἀσπασμοῦ. Ὁ Bartlett ἀνέφερεν εἰς τὸν Δάρβεν τὴν συνάντησιν δύο Συμπαντζέδων καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν διάχυσιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν. Ὁ εἰς τῶν πιθανῶν τούτων ἐκάθισεν ἀπέναντι τοῦ ἑτέρου, καὶ τότε ἀμφότεροι προσέτειναν τὰ χεῖλη καὶ ἔφερον αὐτὰ εἰς ἐπαφὴν, μετ' ἄλλους λόγους ἐφιλήθησαν· ταυτοχρόνως δὲ ἀμφότεροι ἐπέθηκον τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων ἀλλήλων καὶ εἶτα ἐναγκαλίστησαν

στενῶς ἀλλήλους· ὑψώσαντες δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπαθεῖ θέσει τὰς κεφαλὰς των ἤρχισαν νὰ ὠρύωνται ἐκ τῆς χαρᾶς.

[Ἐπετα τὸ τέλος].

ΣΙΜΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Χάρρισον ἀνακηθέντος ζητήματος περὶ ἀποδόσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ἑλγίνου ἀρπαγέντων μαρμάρων τοῦ Παρθενῶνος, ἢ διάσημος ἀγγλικὴ ἐφημερίς Punch ἐδημοσίευσεν τὸ κάτωθι ἀπείκασμα φανταστικοῦ ἀναγλύφου, εἰκονίζον τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἀγγλίαν ἐν ἀρχαίῃ παραστάσει.

Τὴν εἰκόνα συνοδεύει καὶ ποίημα ἐμμέσως συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως, τοῦ ὁποῦ πιστὴν ἐλληνικὴν μετάφρασιν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Ἄστυ ὁ κ. Γ. Μ. Βιζυηνός. Ἡ ἱερεσία τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Ἀγγλίαν καταλήγει εἰς τὸ ἐξῆς ἐξάστιχον :

Πῶς ν' ἀπαντήσω ; Τίποτε. Στρέφω πρὸς σὲ Ἀγγλία,
καὶ σὲ θερμοπαρακαλῶ, κατέβα ἀπὸ τὸ θρόνον
τὸν βορεινὸ σου κ' ἄκουσ' με : Δὸς μου τὰ πάλι πίσω.
Γενναῖο ἀδελφί, δὸσε μου τὸ εἶκό μου ὀπίσω.
Διαμάντια ἔχεις στὸ μέτωπο, δὲν θές ξένο στολίδι,
βγαλμένο ἀπὸ μιᾶς ἀδελφῆς δυστυχισμένης στέμμα.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΜΑΞΙΑΙ ΤΟΥ ΜΕΣΣΟΝΙΕ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ διασήμου ζωγράφου αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον :

Κατὰ τινὰ ἡμέραν τοῦ 1858 ὁ ζωγράφος, ἔχων ἀνάγκην μικρᾶς ἀμάξης, μετέβη εἰς μέρος ὅπου ἐξετίθεντο ἀμάξαι πολλαὶ καὶ διάφοροι πρὸς πώλησιν.

Εὗρεν ἐκεῖ εὐθὺς ὅ,τι ἐπεθύμει, ἐν κομψότατον κομπεῖ ἐξευγενέμενον εἰς ζωηρὸν καὶ εὐγενεῶς καταγωγῆς ἵππον.

Ὁ Μεσσονιὲ τὸ παρατηρεῖ, τὸ ἐξετάζει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀλλὰ διστάζει νὰ ἐρωτήσῃ κἄν τὴν τιμὴν, διότι ἔννοεῖ ὅτι εἶνε πολὺ ἀκριβέστερον ἀπὸ ὅ,τι αὐτὸς ἔχει νὰ διαθέσῃ.

Ἀφῆνης νεανίας εὐγενεῶς ἐξωτερικοῦ τὸν πλησιάζει :

— Πρὸς τὸ κύριον Μεσσονιὲ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐμιλῶ :

Ὁ Μεσσονιὲ ὑποκλίνεται.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ συστηθῶ μόνος μου, προσθέτει ὁ νεανίας· εἶμαι ὁ κόμης τοῦ Βωθενάργ.

Ἄλλο ζωγράφος ὑποκλίνεται ἐκ νέου.

— Ἡ ἀμάξα αὐτὴ μὲ τὸν ἵππον μου ἀνήκουν καὶ θέλω νὰ τὰ ξεκάνω. Πρὸ μικροῦ ἐνόησα ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν σας ὅτι σὰς ἀρέσουν καὶ ἔχετε ὄρεξιν νὰ τὰ ἀποκτήσετε. Ἄν τὰ θέλετε λοιπόν, πάρετέ τα.

— Βέβαια τὰ θέλω, ἀποκρίνεται ὁ Μεσσονιὲς ζωηρῶς, ἀλλὰ μὲ τρομάζει ἡ τιμὴ. Βλέπω πῶς ἔχουν πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐγὼ λογαριάζω νὰ ἐξοδεύσω.

— Μὴ μοῦ δώσετε χρήματα, λέγει ὁ κόμης· κάμετέ μου μόνον ἐν μικρὸν σχεδιαγράφημα, ὅτι θέλετε ἀπὸ τὸ ζῆρι σας καὶ εἶμεθα ἐξωφλημένοι.

Ἄλλο Μεσσονιὲς δέχεται προθύμως.

— Λοιπόν, προσθέτει ὁ νεανίας, ἀναβῆτε εἰς τὴν ἀμαξάν σας καὶ γυρίσατε εἰς τὸ σπίτι σας ὅτι ἀμαξᾶς μου μένει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας ἕως οὗ εὑρετε ἄλλον.

Ἄλλο καλλιτέχνης κατευχαριστημένος ἀναβαίνει καὶ δίδει τὴν διεύθυνσιν του εἰς τὸν ἀμαξηλάτην. Ἄλλ' ὁ κόμης ἀνοίγει τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς καὶ λέγει:

— Τὸ κουπέ εἶνε πολὺ καλόν, δὲν κάμνει ὅμως διὰ τὴν ἐξοχήν.

— Διατί; κύριε κόμης;

— Εἶνε κλεισμένον καὶ ὅταν ἀκόμη κάμνη καλὸν καιρόν.

— Ἐχετε δίκαιον.

— Τὸ καλοκαίρι ἔπρεπε νὰ ἔχετε μίαν βικτώριαν.

— Ναί, μά . . .

— Τί;

— Τώρα εἶνε χειμὼν καὶ προτιμῶ τὸ κουπέ.

— Καὶ ἄμα ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι; . . . Ἐγὼ νὰ σὰς εἰπῶ ἓνα τρόπον.

— Σὰς ἀκούω.

— Ἄντ' νὰ μοῦ κάμετε ἐν σχεδιαγράφημα, θὰ μοῦ κάμετε δύο, ζευγάρι. Καὶ ἐγὼ ἐκτὸς τοῦ κουπέ θὰ σὰς στείλω καὶ μίαν βικτώριαν κομψὴν ζευγμένην εἰς στακτερόν ἵππον.

— Ἀστειεύεσθε, κύριε κόμης;

— Ὅχι, ὁμιλῶ σπουδαίως.

— Τότε εἶμεθα σύμφωνοι. Θὰ σὰς κάμω δύο σχεδιαγραφήματα.

— Κ' ἐγὼ θὰ σὰς δώσω δύο ἀμαξᾶς.

Καὶ πράγματι μετὰ τινος ἡμέρας ὁ κόμης ἔφερε τὴν βικτώριαν ὁ ἴδιος εἰς τὸν Μεσσονιὲς καὶ παρέλαβε τὰ δύο θαυμάσια σχεδιαγραφήματα τοῦ διασήμου καλλιτέχνου. τὰ ὅποια ἀξίζουσι σήμερον ὅχι ὅσον δύο ἀμαξᾶς, ἀλλ' ὅσον ἐλόκληρος σιδηροδρομικὴ ἀμαξοστοιχία.

Ο ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΣ ΓΑΙΟΚΤΗΜΩΝ

Ἄλλο μεγαλύτερος γαιοκτήμων τοῦ κόσμου εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας. Τὰ κτήματα αὐτοῦ εἶνε πολὺ μᾶλλον ἐκτεταμένα ἢ ὅλα ἴσως αἱ ἰδιοκτησίαι τῶν Ἀγγλῶν λόρδων καὶ ὅλα αἱ γαῖαι τῶν ἑκατομμυριοῦχων βορειαμερικανῶν, καὶ δύνανται νὰ περιλάβωσι ἐλόκληρον τὴν Γαλλίαν.

ΚΑΛΗ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

— Δεσποινίς, ἡμπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι, ἂν τολμήσω νὰ ἔλθω εἰς τὸ σπίτι σας, ὁ πατέρας θὰ μὲ δεχθῇ;

— Βεβαίωτατα, ὁ πατέρας μου δέχεται ὅλον τὸν κόσμον—εἶνε φωτογράφος.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΠΟΝΗΡΙΑΙ

Οἱ δύο μικροὶ εἶνε κλεισμένοι εἰς τὸ δωμάτιον· ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν κρατεῖ βιβλίον· ὁ ἄλλος τοῦ λέγει:

— Ξέρεις τί νὰ κάμωμε τώρα; Ἐσὺ μὲ τὸ μπαστοῦνι νὰ μοῦ δώσῃς δύο τρεῖς· ἐγὼ θάρχισω τὰ κλάμματα· ἡ μαμὰ θὰ μοῦ δώσῃ γλυκὸ . . . καὶ θὰ τὸ μοιράσωμε.

ΠΙΚΡΑ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐπάρχουν ἄνδρες ποῦ δὲν ὀμιλοῦν ὅταν πρέπη, καὶ γυναῖκες ποῦ δὲν σιωποῦν ὅταν πρέπη.

Ἄλλο κ. Δ. Βικέλας κατὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει διατριβὴν αὐτοῦ πρό τινος ἔκαμε διάλεξιν ἐν τῷ ἐκεί· Ἑλληνικῆ Φιλολογικῆ Συλλόγῳ περὶ Ἀγωγῆς. Τὴν διάλεξιν ταύτην, καίπερ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὰ βυζαντινὰ φύλλα, ἐνόμισεν ἡ Ἐστία ὅτι ὤφειλε νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν σειράν τῶν δημοσιευμάτων, δι' ὧν τιμᾶ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της πολυτιμὸς συνεργάτης κ. Δ. Βικέλας. Θὰ ἦτο δὲ ἄλλως ἄδικον νὰ στερηθῶσι τὸ κατ' ἐξοχίην κοινωφελὲς ἀνάγνωσμα τοῦτο οἱ ἀπανταχοῦ ἀναγνώσται τῆς Ἐστίας, οἱ ἀποτελοῦντες κύκλον ἀσυγκρίτως εὐρύτερον καὶ γενικώτερον τῶν ἀναγνωστῶν τῶν βυζαντινῶν φύλλων.

Σ. τ. Δ.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ

Κυρίαί καὶ κύριοι,

Συναισθάνομαι, ὅτι παρουσιαζόμενος ἐνώπιον ὑμῶν εὐρίσκομαι ἐν τῷ μέσῳ φίλων, ὅτι δὲν θεωροῦμαι ὡς ξένος εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν. Καὶ οὕτε εἶμαι ξένος ἐδῶ. Πρὸ μιᾶς περιήπου ἑκατονταετηρίδος, οἱ πάπποι μου, ἐκατέρωθεν, ἦλθον ἀπὸ τὰς πατρίδας των εἰς τὸ μέγα τοῦτο κέντρον. Ἐδῶ ἐγεννήθησαν οἱ γονεῖς μου ἀμφοτέρωθεν. Αἱ οἰκογένειαι των ἐκριζωθεῖσαι ἐντεῦθεν συνητήθησαν ἀλλαχοῦ. Ἄλλαχοῦ εἶδα κατὰ πρῶτον τὸ φῶς. Ἄλλὰ πενταετῆ μὲ ἔφερον ἐδῶ ἐπανελθόντες καὶ πάλιν οἱ γονεῖς μου, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην διήλθον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας τὰ ἔτη. Ἐδῶ συγκεντροῦνται αἱ πρῶται μου ἀναμνήσεις, — ἐδῶ ἀνεπτύχθησαν τὰ πρῶτα αἰσθηματά μου, — ἐδῶ ἐδοκίμασα τὰς πρῶτας θλίψεις καὶ τὰς πρῶτας χαράς, — ἐδῶ ἐδιδάχθην τὰ πρῶτα γράμματα καί, ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ Βοσπόρου μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Πριγκήπου, ἔμαθα νὰ θαυμάζω καὶ ν' ἀγαπῶ τὰ δένδρα, τὴν θάλασσαν καὶ τὸν οὐρανόν. — Ἐδῶ μ' ἐπαναφέρουν ἡ μνήμη καὶ ἡ φαντασία, ὅσάκις ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκιῶν τοῦ βίου ἡ ψυχὴ μου ἀναζητεῖ ὀπίσω σημεῖον φωτερόν! Ἴδου διατί δὲν ἔρχομαι ὡς ξένος εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν.

Ἀληθῶς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνατρέχουν αἱ ἀναμνήσεις μου, παρήλθον ἔτη πολλά. Οἱ πλείστοι τῶν τότε ἀμαξάζοντων ἀνεπαίθησαν καὶ ἐλησμονήθησαν, οἱ ἐναπολειφθέντες ἐκ τῶν συνηλικιωτῶν μου μετεβλήθησαν γηράσαντες, καὶ νέαι γενεαὶ ἐν τῷ μεταξῷ ἀνεβλάστησαν· τὰ περὶ ἐμὲ πρόσωπα εἶναι ἄγνωστα ὡς ἐπὶ τὴν πολὺν καὶ